

6:1-14 – Împotriva munților lui Israel

Dacă în capitolele 4-5 mesajul profetic este focalizat împotriva Ierusalimului, profeția din cap.6 vestește pedeapsa împotriva munților, dealurilor și văilor lui Israel. Pedeapsa nu va veni peste Ierusalim ci peste întreaga țară. Căci nu doar Ierusalimul s-a pângărit ci întreaga țară. Focarul de infecție a fost Ierusalimul, dar toată țara s-a lăsat întinată. Într-un context de război, munții, dealurile, văile și văgăunile pot fi locuri de scăpare, de refugiu. Dar profeția anunță că munții nu vor putea fi un loc de refugiu când pedeapsa va veni. Nimicirea întregii țări este hotărâtă înaintea Domnului din pricina păcatelor ei. Motivul este că toată țara este umplută de idoli. Și acum înțelegem de ce se au în vedere în primul rând munții și dealurile. Acolo, pe înălțimi, evreii au ridicat tot felul de altare și idoli. Într-adevăr au ridicat altar pe orice deal și lângă orice copac verde. Profeția are în vedere toate aceste locuri care au fost umplute de altare păgâne. Din pricina prezenței acestor idoli, aceste locuri sunt sortite judecății și nu pot constitui un loc de refugiu. Judecata va aduce nimicire deopotrivă idolilor și oamenilor care se închină acestora. Idolii și închinătorii la idoli vor muri în același timp și în același loc, și resturile idolilor se vor amesteca cu trupurilor moarte ale închinătorilor. Acesta pare a fi laitmotivul acestui capitol:

- *voi face ca morții voștri să cadă asupra idolilor voștri.*
- *Voi pune trupurile moarte ale copiilor lui Israel înaintea idolilor lor și vă voi risipi oasele în jurul altarelor voastre.*
- *Morții lor vor fi în mijlocul idolilor lor, împrejurul altarelor lor, pe orice deal înalt, pe toate vârfurile munților, sub orice copac verde, sub orice stejar stufos, acolo unde aducea tămâie cu miros plăcut tuturor idolilor lor...*

Prin amestecarea idolilor dărâmați cu trupurile moarte ale închinătorilor se transmit următoarele mesaje:

- Idolii nu s-au putut apăra pe ei înșiși și nu au putut apăra nici pe cei care s-au încrezut în ei.

- Cei care și-au pus nădejdea în idoli au pierit tocmai din pricina idolilor lor. Idolii lor nu doar că nu le-au adus salvarea dar au fost pricina căderii și nimicirii lor.
- Trupurile moarte au pângărit acele locuri tocmai pentru ca evreii să înțeleagă că acele locuri sunt necurate și lepădate și să nu mai rezidească pe urmă altarele și idolii.

Aici este tragicul idolatriei. Idolul (un substitut fals al încrederii în singurul Dumnezeu) nu doar că nu poate da VIAȚA pe care o promite, ci în mod cert va aduce MOARTEA celui care se încrede în el. Alipirea de idol înseamnă a întoarce spatele Creatorului, înseamnă adulter spiritual, înseamnă a înlocui încrederea în Dumnezeu cu altceva. Acest lucru îndepărtează de la închinător protecția și salvarea divină. Mai mult, atrage mânia și pedeapsa Domnului asupra sa. Acesta este lăsat în mâna vrăjmașilor lui și nimeni nu-i va veni în ajutor. Dimpotrivă, Însuși Domnul va lupta împotriva lui pentru a-l nimici. Și dacă Însuși Domnul luptă împotriva ta, ce nădejde de scăpare mai este pentru tine? De aceea să fugim de idoli, de închinarea la idoli. Să ne ferim să prețuim orice lucru sau persoană în sine, să ne ferim să ne punem încrederea în alte lucruri, contexte sau persoane pentru diferite izbăviri, să renunțăm la orice lucru începe să genereze concurență bucuriei de a ne găsi desfătarea doar în Domnul. Dumnezeu, va folosi oameni, lucruri, contexte ca daruri, ca unelte ale binecuvântării și salvării. Dar El va rămâne singur Sursa salvării, binecuvântării și împlinirii noastre. Vom primi și prețui darurile Sale, lăsându-le să ne apropie mai mult de El, să ne facă și mai mult dependenți de El. Dar ne vom feri să prețuim darurile Sale ca lucruri în sine, ca lucruri care ar putea substitui încrederea în Domnul. Curățirea inimii noastre de idolatrie este un proces care durează întreaga viață, așa cum am scris deja în diferite contexte. Important este ca să fim cu bolile curățite la zi și să fim receptivi la idolul de care Dumnezeu vrea să ne curățească acum și aici.

Dumnezeu nu va lăsa din țara lui Israel nici un idol nenimicit. Și Se va îngriji ca toate zonele cu idoli să fie amestecate cu trupurile moarte ale celor care și-au pus nădejdea în idoli. Acest lucru va șoca și marca pe Israel. Astfel Israel va

ști că este Yahwe este Domnul (vezi v.7, și v.8). Unii vor ști sub judecată și pedeapsă fără a-i mai ajuta la mântuire. Însă unii vor ști și vor rămâne în viață. V.9 vorbește despre rămășița care va rămâne în viață. E posibil să fie aceeași rămășiță din 5:3. V.9 aduce speranță în mijlocul întinericului. O rămășiță nu doar că va rămâne în viață dar va avea în robie o introspecție care ar putea-o duce la pocăință și mântuire:

- Și cei ce vor scăpa din voi își vor aduce aminte de Mine printre neamurile unde vor fi robi pentru că le voi zdrobi inima precurvară și necredincioasă și ochii care au curvit după idoli lor. Atunci le va fi scârbă de ei înșiși, din pricina mișelilor pe care le-au făcut, din pricina tuturor urâciunilor lor.

Poporul nu-și putea aduce aminte cu adevărat de Domnul în țară. Pe de o parte între ei și Domnul erau miile de idoli în care își puneau încredere, pe de altă parte era religiozitatea și imaginea bună despre ei înșiși care bloca orice proces al pocăinței, proces absolut necesar pentru vreo refacere a relației frânte cu Yahwe. Inima lor plină de preacurvie și neprihănire personală era un obstacol de netrecut în calea pocăinței. Pe de o parte ei trebuiau să renunțe la idoli pentru a spera vreo refacere a relației cu Yahwe. Pe de altă parte trebuiau să-și jelească păcatele pentru a spera la iertare și reconciliere. Or pentru aceasta inima lor preacurvară trebuia zdrobită astfel încât ei să se scârbească și de idoli lor și de ei înșiși. Doar după o astfel de zdrobire putea să apară dorința de a-L căuta cu adevărat pe Yahwe și imboldul căinței. Dar pentru că inima lor era atât de împietrită, bolnavă și idolatră, singurul mod de a o aduce spre vindecarea ei era zdrobirea acesteia într-un mod cumplit. Și această zdrobire putea fi produsă doar de pedepse, necazuri și nenorociri groaznice care doar povestite ar produce durere în urechile celor ce le ascultă. O pedeapsă cruntă, fără milă, care nu a mai fost adusă printre fiii oamenilor și nici nu va mai fi adusă, doar o astfel de pedeapsă putea smeri inima mândră și idolatră a lui Israel. Doar o astfel de pedeapsă năprasnică putea deschide ochii lui Israel să vadă cât de gravă este idolatria și cât de gravă este situația lor. De aceea Domnul nu va ezita să aducă împotriva lor sabia, foametea și ciuma (vezi v.11-12), cele trei mari urgii care îngrozesc pământul. Domnul le va aduce pe toate odată asupra lui Israel. Dar nu este altă cale, nu este altă soluție pentru vindecarea inimii lui Israel. Dumnezeu ar putea aduce o pedeapsă ca la Sodoma și Gomora. Dar aceasta ar însemna să șteargă numele lui Israel din istorie. Dar Domnul nu vrea să-

Și lepede poporul. Domnul vrea să-Și curățească poporul și să-Și împlinească promisiunile Sale față de Avraam și David. De aceea va aduce o pedeapsă cruntă care să aducă nu doar nimicire ci și vindecare pentru cei care vor rămâne în viață. Și robia babiloniană a avut acest efect asupra lui Israel. Israel s-a dat apoi la alte păcate și la idolatria ascunsă. Dar la închinarea efectivă la idoli de piatră, Israel nu s-a mai întors niciodată după robia babiloniană. Dar idolatriei fizice i-a luat locul o idolatrie ascunsă, subtilă, cea a religiozității și neprihănirii personale. Dar și acest idol va trebui zdrobit din inima lui Israel. Și va fi zdrobit printr-o pedeapsă asemănătoare. Zdrobirea inimii împietrite a lui Israel este iarăși o temă fundamentală a cărții Ezechiel. Distrugerea Ierusalimului și respirea printre neamuri este o etapă absolut necesară vindecării finale a lui Israel. Dar robia babiloniană prefigurează robia care va duce la vindecarea finală a lui Israel. Respingerea lui Mesia a dus pe Israel într-nouă împietrire și într-o nouă robie. Cu toții ne așteptam ca perioada dezpietririi lui Israel să fie una scurtă. Dar iată că durează mai bine de 2000 de ani. Ucenicii care au primit mesajul din Matei 24 se gândeau că venirea lui Anticrist (urâciunea pusă în locul sfânt) și pedepsirea finală a Ierusalimului care va duce la vindecarea finală va avea loc în vremea lor. După modul în care este formulată profeția în Matei 24 te gândești că este vorba de aceeași generație, și că nu va avea loc mai întâi un an 70 și apoi iarăși o reconstrucție a Ierusalimului și a Templului, pentru ca profeția să se poată împlini plenar. De-abia evenimentele din anul 70 clarifică faptul că și profeția din Matei 24 ca și celelalte profeții se împlinesc în mai multe faze. Evenimentele din anii 66-70d.H au reprezentat doar o fază de împlinire a profeției. Profeția însă va avea o fază finală când urâciunea pustiirii va fi pusă cu adevărat în Templu și când proorocii mincinoși vor face multe minuni și când imediat după acele zile de necaz se va arăta în slavă Fiul Omului. Pentru ca această fază finală să poată avea loc era necesară refacerea scenei istorice din primul secol: Ierusalimul și țara locuite de evrei, Templul reconstruit. Or de-abia în sec.XX scena a început să se refacă. Ne gândim că Pavel putea vorbi de o iminentă venire a lui Anticrist și a Domnului pentru că scena istorică legitimă era deja așezată. Nu găsim nici un indiciu în epistolele lui Pavel că acesta se aștepta la un an 70, și apoi la o refacerea a scenei istorice legitime și de-abia apoi la faza finală de împlinire a profeției. Dacă ar fi avut această perspectivă nu ar mai fi sperat chiar la o vârstă înaintată să prindă în

viață revenirea Domnului. Emit ipoteza că după anul 70 Biserica ar fi trebuit să aibă o abordare puțin diferită a așteptării revenirii Domnului. Acum putea înțelege că profețiile au măcar două faze de împlinire. În timpul generației apostolilor s-a împlinit doar prima fază. Dar astfel scena istorică care legitimează o așteptare iminentă a revenirii Domnului s-a spulberat. La fel cum mai întâi trebuie să vină Anticrist și apoi Hristos, la fel putem argumenta că trebuie să se refacă scena istorică creionată în profeții și apoi să vină Anticrist. Desigur scena istoriei se poate schimba foarte rapid. Totuși putem vedea dacă s-a schimbat sau nu. Acest lucru înseamnă că până în sec.XX nu se putea vorbi despre o iminență a revenirii a Domnului așa cum se vorbea în primul secol. Desigur Domnul trebuia așteptat, dar într-un alt ton. Ne aducem aminte de comentariile din 2 Timotei și despre tonul diferit cu care abordează la finalul vieții Pavel tema revenirii Domnului. Lasă să se înțeleagă că istoria va continua și că Domnul va reveni doar la o vreme hotărâtă de Tatăl ceresc. Din această perspectivă toate mișcările spirituale din ultimii 2000 ani care au insistat pe iminența revenirii Domnului au fost într-un fel într-un defazaj de ton cu noua etapa istorică inaugurată de anul 70 d.H. Mai mult, revelația Apocalipsei primită de Biserică după anul 70 profetește că la finalul istoriei Ierusalimul va fi noua Romă a lumii, centrul religios și economic al lumii. Deci Apocalipsa nu ne vorbește doar despre refacerea scenei istorice legitime de dinainte de anul 70 ci chiar de o dezvoltare a acesteia. Chiar Pavel în scrisoare către Tesaloniceni înainte de anul 70 și când spera să prindă în viață revenirea Domnului considera că scena politică a lumii nu era pe deplin așezată ca să se poată arăta omul fărădelegii. El vorbește de ceva care trebuie îndepărtat ca omul fărădelegii să se poată manifesta în istorie. Acel ceva este probabil o realitate spirituală complexă dar care cu siguranță are un corespondent concret pe scena politică și religioasă a lumii, pe care tesalonicenii îl puteau distinge cu ușurință. Din motive de prudență față de autoritățile romane și suspicioase Pavel nu așterne pe hârtie acel CEVA care împiedică lucrarea lui Anticrist, dar le spune Tesalonicenilor: voi însă știți bine ce-l împiedică să se arate doar la vremea lui...Să recitim acest pasaj din 2 Tesaloniceni cap.2:

1. Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților,
2. să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh,

nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.

3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit **lepădarea de credință** și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,

4. **potrivnicul** care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. **Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.**

5. Nu **vă aduceți aminte** cum vă spuneam **lucrurile acestea**, când eram încă la voi?

6. **Și acum**

stiti bine ce-l oprește

ca să nu se descopere **decât la vremea lui.**

7. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai **ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.**

8. **Și atunci** se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase

10. și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.

11. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,

12. pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.

13. Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.

14. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.

15. Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.

16. Și însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde,

17. să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun!

Exact după ce pomenește așezarea lui Anticrist în Templu, Pavel adaugă: *Nu vă aduceți aminte când vă spuneam aceste lucruri...Acum după ce v-ați amintit tot ce v-am spus în legătură cu acest subiect știți bine ce-l oprește să se arate doar la vremea lui. S-ar putea ca tocmai propoziția: se va așeza în Templul lui Dumnezeu să le aducă aminte tesalonicenilor ce anume împiedica arătarea Anticristului în istorie. Manifestarea sa înseamnă așezarea sa în Templu. Să fie vorba de ceva care să fi împiedicat în contextului primului secol așezarea sa în Templul de la Ierusalim? Pavel scrie această epistolă nu după mult timp după ce Caligula încercase să-și pună statuia în Templul de la Ierusalim. Proiectul a eșuat. Pe de o parte evreii au depus o mare împotrivire, pe de altă parte Senatul a organizat asasinarea și schimbarea împăratului. Din perspectiva acestor evenimente religiozitatea evreilor și puterea senatului au reprezentat două obstacole importante ca urâciunea pustiitorului să fie așezată în Locul Sfânt. Să facă Pavel aluzie la aceste obstacole? Dar pentru Pavel nu istoria recentă ci revelația divină constituia temelia teologiei sale. Istoria recentă putea avea doar un rol ilustrativ, doar să evidențieze obstacolul enunțat de revelația divină. Pentru Pavel revelația divină însemna Vechiul Testament, cuvintele Mântuitorului plus revelațiile speciale primite direct de la Dumnezeu. La primele două avem acces și noi. Putem căuta în cuvintele Scripturii și ale lui Isus indicii pentru a găsi un obstacol care ar împiedica arătarea lui Anticrist în istorie, respectiv așezarea sa în Templul de la Ierusalim. Și avem în vedere un obstacol care să aibă un corespondent concret și ușor recognoscibil pe scena istorică. Tesalonicenii puteau privi la scena istorică pentru a se convinge că Mesia nu a revenit, și anume priveau la faptul că omul fărădelegii încă nu s-a arătat și nu s-a așezat în Templul de la Ierusalim, dar și la faptul că obstacolul care împiedică lucrarea sa nu a fost luat din cale. Ce să fie acest obstacol misterios? Și ce legătură să aibă el cu așezarea în Templul de la Ierusalim? În contextul nostru istoric primul obstacol ar fi că templul nu este încă reconstruit. Dar dacă s-ar reconstrui și s-ar reface astfel scena istorică a sec.1, ce l-ar împiedica în continuare pe Anticrist să se arate și apoi să se așeze în Templul de la Ierusalim? Sunt câteva condiții pe care trebuie să le împlinescă simultan acest obstacol misterios:*

- Să împiedice în mod real manifestarea Anticristului și așezarea sa în Templul
- Să aibă un corespondent concret ușor recognoscibil pe scena istorică a lumii
- Să fi fost compromițator pentru Pavel (în relație cu autoritățile romane) dacă l-ar fi așternut pe hârtie în sec.1
- Să fie întemeiat pe un pasaj clar din Scriptură.
- Să fi persistat 2000 de ani și să fie relevant și azi (chiar dacă ar putea îmbrăca o altă formă pe scena istoriei). Căci Pavel ne spune că după ce este luat acest obstacol ATUNCI și nu APOI se va arăta omul fărădelegii. Ne sugerează că îndepărtarea obstacolului va conduce imediat la arătarea omului fărădelegii.

Cine va putea dezlega acest puzzle? Aici este mintea plină de înțelepciune. Ne amintim că am emis ipoteză că după anul 70 d.H așteptarea revenirii Domnului trebuia abordată într-un alt ton. Domnul trebuia așteptat dar nu se putea vorbi de o iminență a venirii Sale atât timp cât nu se refăcea scena istorică a sec.1. Deci toate speculațiile că Domnul va reveni în jurul anului 1000 d.H sau anului 2000 d.H, nu au nici un temei. Sau cei care în timpul ciumei negre sau a războaielor mondiale s-au gândit că sfârșitul a venit deja, nu aveau temei pentru o astfel de concluzie. Scena de la Ierusalim nu era refăcută. De-abia azi scena s-a refăcut. Dar parțial. Templul nu este încă reconstruit. Și chiar dacă ar fi reconstruit nu înseamnă neapărat (deși poate fi și posibil) ca sfârșitul să vină imediat după aceea. Dacă pasajul din 2 Tesaloniceni este relevant și pentru ziua de azi, înseamnă că chiar după reconstrucția Templului ar mai fi un obstacol vizibil pe scena istoriei ce trebuie îndepărtat. Dar ce s-a întâmplat în acești 2000 de ani? Mai de mult ne-am gândit că era rolul Bisericii să grăbească venirea Domnului ducând Evanghelia la marginile pământului. Dar am înțeles că poporul ales nu a fost înlocuit cu Biserica, ci Biserica a fost altoită în rămășița credincioasă a lui Israel. Nu Biserica, ci tot Israelul rămâne cheia istoriei, și cel care va declanșa prin pocăința sa revenirea lui Mesia. Am descoperit apoi că marea trimitere a fost înmănată în primul rând

apsotolilor care au și împlinit-o în primul secol. Noi prețuim în spiritul mării trimiteri și sub călăuzirea Duhului dar nu mai avem în mod oficial acest mandat și această responsabilitate. Nu este nici rolul nostru să provocăm căința lui Israel. Domnul va folosi și mărturia noastră pentru a provoca vindecarea lui Israel, dar nu e rolul nostru să determinăm sau să forțăm acest lucru. De fapt totul pare să țină de procesul lent al dezpietririi lui Israel. Inima sa s-a împietrit așa de mult prin respingerea lui Mesia. Israel a fost purtat 2000 de ani printre neamuri prin creuzetul istoriei și a suferit multe neazuri. Cei 2000 de ani au fost necesari pentru dezpietrirea lui Israel. Ea încă nu s-a dezpietrit dar e pregătită pentru ultima operație. Bisturiul ultimei operații va fi Anticrist însuși. După ultimul neaz adus de Anticrist însuși, în sfârșit inima rămășiței lui Israel se va căi și vindeca. Deci în limbajul profeției lui Ezechiel din cap.6 cei 2000 de ani au fost necesari pentru zdrobirea inimii preacurvare a poporului ales. În acești 2000 de ani Biserica dintre neamuri a avut rolul de a ține vie mărturia lui Hristos în istorie, să ofere harul multora dintre neamuri să devină parte a harului privilegiat de a fi altoiți în soția Mielului, să mângâie suferințele lui Mesia până când acesta va fi reabilitat pe deplin când via lui Israel va rodi din nou, să aducă acel bine pe pământ prin care istoria să poată continua. Nu ni s-a încredințat nici mult (responsabilitatea directă de a-l vindeca pe Israel), nici puțin (doar un rol formal de figurant într-o piesă în care nu am avea un rol real și important). Domnul să ne ajute să fim credincioși lucrului care ne-a fost încredințat în această perioadă misterioasă. E important să fim cumpătați, să înțelegem ce ni s-a încredințat dar și ce nu ni s-a încredințat și să fim credincioși exact în lucrul încredințat nouă. Dacă ne asumăm mai mult decât ni s-a încredințat, vom fi mai motivați în primă fază (lucruri mari cu schimbări directe ne motivează mai mult), dar în timp vom intra în bătălii false, vom părăsi cadrul ascultării de Dumnezeu, și vom deveni frustrați și dezamăgiți că Nu se întâmplă lucrurile mari pe care le așteptăm. Dacă ne asumăm mai puțin decât ne-a fost încredințat ne vom pierde motivația. Ne vom considera niște figuranți pe o scenă pe care nu o putem influența deloc. Dar atunci când vom înțelege exact ceea ce ni s-a încredințat vom fi motivați și constanți pe termen lung în lucrul încredințat nouă? Și oare nu ni s-a încredințat destul? Să fim altoiți în măslin, să beneficiem de promisiunile date lui Israel, să fim preoți printre neamuri, să creștem în asemănare cu Hristos spre o slavă unică și eternă, să ținem vie mărturia lui Hristos în istorie,

să facem istoria suportabilă și continuarea ei posibilă, să aprindem într-un final focul căinței lui Israel...Oare e puțin lucru? Să ne reamintim cine suntem: viță sălbatică dintre neamuri, străini de făgăduințele și legămintele sfinte. Ni s-a dat un har prea mare, nu prea mic. Dar totuși nu ni s-a dat mai mult decât putem duce. Dumnezeu ne-a păzit de proiecte vizibile, mărețe, rapide (acestea au încredințate doar lui Israel ca popor) pentru a nu cădea în aceeași mândrie și neascultare. Deabia Israel după ce va parcurge până la capăt traseul zdrobirii va putea primi acea slavă cu impact vizibil în istorie și printre neamuri fără să se mai mândrească. Noi nu am suportat nici slava de a fi altoiți în măslin. Cum am putea suporta slava de a fi Măslinul însuși? Puzzle-ul obstacolului rămâne deschis. Aici e cu adevărat mintea plină de înțelepciune. Cine are înțelepciune să *socotească* acest obstacol.

7:1-27 – Sfârșitul e aproape pentru toată țara lui Israel

Capitolul 7 pare o continuare firească a capitolului precedent. Dacă în cap.4-5 se rostește judecata asupra Ierusalimului, în cap.6-7 se rostește judecata asupra munților lui Israel și apoi asupra întregii țări. Nu doar Ierusalimul va fi judecat, ci întreaga țară. Și de fapt țara va fi nimicită înainte de Ierusalim, dar Ierusalimul este abordat primul în profeție, el fiind rădăcina răului din întreaga țară. Capitolul 6 a insistat mult pe păcatul idolatriei și pe nimicirea locurilor unde erau așezați acești idoli. Capitolul 7 este o dezvoltare, o continuare a ultimului verset din cap.6 care anunță cu claritate pustiirea întregii țări. Capitolul 7 aduce accente și nuanțe noi în descrierea judecății. Primul accent vizează iminența sfârșitului. Judecata este foarte aproape. Este gata să vină. Într-adevăr Ezechiel începe să profețiască în 572, doar cu 6 ani înainte de distrugerea Ierusalimului și a Templului. Dar această distrugere definitivă din anul 586 î.d.H a fost precedată de pustiirea țării și de un îndelung asediu asupra cetății. Deci practic judecata s-a abătut asupra țării după o perioadă de timp mai scurtă de 6 ani de la rostirea profeției din cap.7. Mai multe versete insistă pe iminența judecății:

- Vine sfârșitul, vine sfârșitul...(v.2)
- Acum vine sfârșitul...(v.3)

- Vine sfârșitul, vine sfârșitul, se trezește împotriva ta! Iată că a și venit! (v.6)
- Vine vremea, se apropie ziua de necaz...(v.7)
- Acum îmi voi vărsa în curând urgia peste tine...(v.8)
- Iată ziua! Iat-o că vine! Îți vine rândul! (v.10)
- Vine vremea, se apropie ziua! (v.12)
- Vine prăpădul! Vine nenorocire peste nenorocire! (v.25, 26).

Judecata bate la uși. Profeția nu are în vedere vremuri îndepărtate. Dumnezeu este transparent cu privire la perioada scurtă de timp dintre rostirea profeției și împlinirea ei.

Un alt accent nou este faptul că judecata va fi adusă asupra ÎNTREGII țări și practic nimeni nu va scăpa:

- Vine sfârșitul peste cele 4 margini ale țării (v.2)
- Îți vine rândul locuitor al țării (v.7)
- Nu mai rămâne nimic din ei, nici din gloata lor gălăgioasă (v.11)
- Căci proorocia împotriva întregii lor mulțimi nu va fi schimbată și din pricina nelegiurii niciunul nu-și va mai scăpa viața...(v.13)
- Urgia Mea izbucnește împotriva întregii lor mulțimi...(v.14)
- Cine este la câmp va muri de sabie iar cine este în cetate va fi mâncat de foamete și ciumă (v.15)

Profeția insistă și pe ideea că această judecată iminentă care se revarsă asupra întregii țări este de neschimbat, de neînduplecat: *căci proorocia împotriva întregii lor mulțimi nu va fi schimbată* (v.13). Cu multă vreme în urmă (câțiva zeci

de ani buni) Dumnezeu îi interzisesese lui Ieremia să mijlocească. Practic nimic nu putea schimba destinul poporului decât însăși pocăința acestuia. Dar pocăința acestuia deși teoretic pare posibilă, practic ea pare să nu poată avea loc din pricina păcatelor părinților și împietririi inimii lui Israel. De asemenea nimeni nu-i poate scăpa din fața acestei judecăți de neînduplecat:

- Nici mila fără margini a lui Dumnezeu, căci ochiul Lui va fi fără milă (vezi v.4, v.9).
- Nici idolii, și urâciunile din mijlocul lor (v.9)
- Nici pregătirile de război și măsurile de apărare (v.14)
- Nici aurul sau argintul (v.19)
- Nici Templul din mijlocul lor (v.20-22)
- Nici proorocii,
- Nici preoții,
- Nici bătrânii,
- Nici Cătenia sau Împăratul (vezi v.27)

Dumnezeu Însuși va lupta împotriva lor. Cine-i va putea izbăvi? Ochiul Lui va fi fără milă, ce speranță mai pot avea? Toate demersurile lor de a-și scăpa viața vor fi inutile. Toate lucrurile în care și-au pus nădejdea (idoli, alianțe politice, bani puși de o parte, sisteme militare de apărare, și însăși Casa Domnului) se vor dovedi de nici un folos în ziua mâniei, căci Însuși Dumnezeu luptă împotriva lor (v.14). Și nu doar o mică parte din urgia Lui se va abate peste ei, ci urgia Lui va izbucni împotriva lor în toată plinătatea ei. Nu va fi o pedeapsă părintească, nu va fi nici măcar o pedeapsă foarte aspră. Va fi o judecată reală, un act de nimicire, o manifestare a mâniei cu un caracter de finalitate. Mânia divină se va revărsa fără opreliști, fără ca îndurarea Sa să o tempereze sau diminueze. Mila nu va mai acționa. Se va manifesta doar mânia divină, căci ochiul Lui va fi fără milă în

îndeplinirea judecății. Și doar astfel Dumnezeu își va putea potoli mânia (v.8). Observăm că sunt mai multe teme din capitolele precedente (inclusiv cap.5) care se păstrează. Printre acestea identificăm:

- Potolirea mâniei divine prin aducerea judecății (5:13, 6:12,7:8)
- Idolatria ca și cauză a pedepsei divine (5:11,6:4,7:9)
- Ochiul Domnului va fi fără milă (5:11,7:4,9)
- Și veți ști că Eu sunt Domnul (5:13, 6:10,14, 7:4,27)

Repetarea acestor teme ne arată că ele creionează inima profeției, nucleul mesajului divin către popor. În jurul acestor teme apar diferitele nuanțe ale judecății pe care le-am reliefat și în rândurile de mai sus.

Capitolul 7 insistă că judecata Domnului este dreaptă și că poporul va primi după faptele lui:

- Te voi judeca după faptele tale și te voi pedepsi după toate urâciunile tale (v.3)
- Te voi pedepsi după faptele tale și **voi aduce asupra ta toate urâciunile tale** (trad. Literală – v.4, la fel și în v.8).
- Odrăsește mândria...sâlnicia s-a înălțat... (v.10,11)
- Căci el i-a aruncat în nelegiurea lor (**căci aceasta a fost piatra de poticnire a nelegiurii lor** – trad. literală) - v.19
- Cu ea au făcut icoana idolilor lor...de aceea le-o voi preface în scârbă...(v.20)
- Căci țara este plină de omoruri și cetatea este plină de sâlnicie (violență) – v.23.

- Le voi face după umbletele lor, îi voi judeca după cuviință și vor ști că Eu sunt Domnul. (***le voi face după calea lor și cu judecățile lor îi voi judeca..*** – trad literală) – v.27

Sunt invocate ca motive ale judecății nelegiurea la modul general, dar și păcate particulare ca idolatria, mândria, violența, crima și eventual iubirea de bani (v.19 – trad.literală) și necinstirea Sfântului Locaș (v.20). Însă insistă nu pe păcatele particulare ci pe faptul că judecata este după dreptate, că ei primesc ce merită, că li se va face după faptele și căile lor. Și observăm că traducerea literală subliniază mai bine această idee. De exemplu în loc de *măcar că urâciunile lor sunt în mijlocul lor și ar trebui să îi ajute*, ea propune: *voi aduce asupra lor toate urâciunile lor*. De asemenea, la finalul capitolului în loc de: *îi voi judeca după cuviință*, propune: *și cu judecățile lor îi voi judeca*. Dumnezeu nu face decât să aducă peste ei toate urâciunile lor, să le întoarcă faptele lor asupra capului lor, să le dea să culeagă ce au semănat, să îi judece după judecățile lor. Dumnezeu nu face un exces de gelozie sau mânie. Nu este vorba de un Dumnezeu capricios care exagerează greșeala și reacționează mai mult decât se cuvine. Dumnezeu nu face decât să înfăptuiască dreptatea, adică să aducă asupra capului lor tocmai răul pe care ei l-au făcut celorlalți. Răul pe care ei l-au făcut Domnului, casei Domnului, oamenilor din popor, și celorlalte națiuni se întoarce împotriva lor. Dumnezeu estimează cu maximă precizie pedeapsa. El nu poate aduce o pedeapsă mai mare. Eventual aduce o pedeapsă mai mică. Dar pedeapsa niciodată nu va fi mai mare. Ei vor fi judecați exact după căile lor. Desigur doar Dumnezeu este cel care poate face o astfel de judecată dreaptă. Noi nu putem cântări greșeala unui singur om. Cu atât mai mult nu putea cântări greșeala unei națiuni. Dumnezeu este Singurul care poate cântări inima, care știe exact atitudinile ascunse ale inimii, factorii care au influențat deciziile inimii, câtă revelație a primit și respins inima în cauză. De aceea doar El poate judeca. Noi ar trebui să urmăm modelul Mântuitorului care a spus: ***Voi judecați după înfățișare. Eu nu judec pe nimeni.*** (Ioan 8:15). În același timp trebuie să acceptăm judecățile lui Dumnezeu prin credință, chiar dacă nu avem toate informațiile. Dacă Dumnezeu operează în istorie o judecata asupra unui popor sau asupra unei cetăți, trebuie să credem că acea judecată este dreaptă. Noi

nu putem ști toate păcatele cetății și nici ce s-a adunat de secole în paharul nelegiurilor unei națiuni. Doar Dumnezeu cunoaște acest lucru. Cu privire la Ierusalim și la Iuda Domnul nu va face decât să-i arunce sau să-i lase în nelegiurea lor. Întrebarea nu este de ce judecata este atât de aspră ci de ce nu a fost adusă mai devreme? Dumnezeu pare nedrept nu prin faptul că aduce nimicirea cetății, ci mai degrabă prin faptul că o aduce atât de târziu.

Vom acorda o atenție specială v.20-22. Vom compara trei variante de traduceri:

Cornilescu	Traducerea literală	Septuaginta
Se făleau cu podoaba lor măreață și cu ea au făcut icoanele idolilor lor. De aceea le-o voi preface în scârbă pentru ei. O voi da de jaf în mâinile străinilor și ca pradă nelegiuților pământului ca s-o pângărească. Îmi voi întoarce Fața de la ei, și Mi se va pângări Locașul Meu cel sfânt: da, prădătorii vor pătrunde în el și-l vor pângări.	Și a pus în măreția frumoasa Lui podoabă; dar ei au făcut în ea chipurile urâciunilor lor și lucrurile lor dezgustătoare. De aceea Eu le-am făcut-o ca un lucru necurat. Și am dat-o de pradă în mâna străinilor și de jaf celor răi ai pământului: ei o vor întina. Și ei vor întina locul Meu ascuns (sau: comoara Mea); și cei violenți (sau: tâlharii) vor intra în el și-l vor întina.	Podoabele alese le-au folosit spre fală și au făcut din ele chipuri ale spurcăciunilor lor; de aceea le-am dat lor (podoabele) ca (să le fie) spurcăciune, Și le voi da în mâinile străinilor ca să le jefuiască și ciumelor pământului ca să le fie prăzi: și le vor spurca. Îmi voi întoarce fața de la ei și vor pângări veghea Mea (obiectul supravegherii divine) și vor intra la el fără pază și le vor spurca.

Chiar dacă originalul ebraic și cel grecesc al Septuagintei nu par să folosească termenul de Locaș al Domnului, pasajul se referă cel mai probabil la Ierusalim, și mai exact la Templul de la Ierusalim. După cum vom vedea mai departe în cartea Ezechiel (și după cum știm deja din cartea Ieremia) fala poporului

era Templul. Templul este comoara Domnului, este Locul peste care Domnul veghează. Ei au umplut Templul cu idoli (lucru subliniat chiar în următorul capitol) și cu spurcăciuni, și au folosit adesea și bogățiile Templului pentru spurcăciunile lor. Astfel ei au pângărit Casa Domnului. De aceea Domnul o va lăsa mai departe în mâinile vrăjmașilor care o vor pângări și mai mult. Străinii vor intra în Templu, îl vor distruge și-l vor nimici. Desigur, evreii reacționau la intrarea străinilor în Templul lor, dar nu reacționau la intrarea idolilor în Templul Domnului. De aceea, Domnul va îngădui ca străinii să le pângărească Templul pentru ca aceștia să poată înțelege ce a simțit Domnul când idoli au fost aduși de popor în Templul lor. Capitolul 24 ne va arăta ce a însemnat pentru popor distrugerea Templului. Poporul nu uitase Templul și Templul nu reprezenta ceva neglijabil pentru ei. Dimpotrivă Templul era fala lor și comoara lor. Dar nu așa și trebuia să fie? În cartea Ezechiel vom descoperi că Templul era într-adevăr comoara lor, dar o comoară care-L înlocuise pe Domnul ca și comoară. Templul devenise cel mai mare obstacol în calea refacerii relației lor cu Domnul. Templul devenise argumentul principal pentru mândria lor, pentru invincibilitatea lor și pentru neprihănirea lor. Era cu adevărat fala și comoara lor. De aceea când a fost dat în mâna neamurilor a însemnat o lovitură teribilă pentru popor, mai cruntă chiar decât pierderea copiilor lor. Dar în acel moment ei au putut simți ceva din ce a simțit Dumnezeu când ei înșiși au pângărit Templul, comoara Sa, veghea Sa. Locul Numelui Său și al inimii Sale. Dar de ce Templul era comoara Domnului? Pentru că era în mijlocul poporului, pentru că era Casa Sa, pentru că era locul unde se putea întâlni cu poporul Său. Era mai mult decât un simbol de care se putea lipsi. Era un loc special, în care Dumnezeu locuia efectiv, pe care Dumnezeu l-a ales și de care și-a legat inima. Dumnezeu îi spune lui Solomon:

- **Îți ascult cererea și rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o, sfințesc casa aceasta pe care ai zidit-o ca să pui în ea pentru totdeauna Numele Meu *și ochii Mei și inima Mea vor fi acolo pe vecie.* (1 Împ.9:3)**

În Septuaginta apare expresia *veghea Mea* care pare să trimită la versetul de mai sus, la faptul că ochii Domnului veghează în permanență asupra Templului. În lumina acestor lucruri faptul că Pavel ne numește pe noi în Noul Testament Casa lui Dumnezeu devine cutremurător. Dumnezeu chiar locuiește în noi și printre noi! El chiar și-a legat Numele Lui de noi, și ochii și inima Sa sunt peste noi. El S-a

alipit de noi cum S-a alipit de Israel, și ne iubește cu dragostea cu care iubește pe Israel. Noi suntem efectiv altoiți în măslin, parte din mireasa Sa, și în Hristos nu este nici o deosebire între neamuri și iudei. Și în Vechiul Testament descoperim cât de mare este iubirea lui Dumnezeu pentru Israel. Este copleșitor gândul că Dumnezeu ne iubește pe noi cu aceeași iubire eternă. Dar și noi vom fi lepădați, dacă pângărim Casa sufletului și trupului nostru. Și noi trebuie să urmăm calea curăției ca Dumnezeu să rămână în noi. Căci El este sfânt și de aceea și noi trebuie să fim sfinți.

Cele trei pedepsei (foametea, sabia și ciurma) cu care am făcut cunoștință în cap.5 sunt prezente și în cap.7, respectiv în 7:15. Aceste trei unelte ale mâniei divine par să nimicească totul în calea lor. Totuși, deși se insistă că totul va fi nimicuit de judecata divină, v.16 ne surprinde atunci când ne vorbește despre o rămășiță care va scăpa. Aceasta se va văita pentru fărădelegea lor. De-abia sub grozăvia pedepsei divine vor conștientiza urâciunea și gravitatea păcatelor lor. Din fire minimalizăm gravitatea păcatului. Pentru că nu înțelegem sfințenia lui Dumnezeu, nu putem înțelege cât de urâcios și grav este păcatul. Cine dintre noi ar fi simțim nevoia ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru păcatele noastre ca noi să putem fi iertați? Noi nu am simțit această nevoie. Dar această cerință a izvorât din sfințenia și dreptatea divină. Doar printr-o asemenea Jertfă totală și desăvârșită păcatul putea fi ispășit. Cât de groaznică este această realitate a păcatului. Și noi pricepem mai bine realitatea păcatului atunci când suntem pedepsiți pentru păcatele noastre (vezi Evrei cap.12a). Doar prin astfel de pedepse începem să învățăm frica de Domnul. Și Israel va suporta pedepse crunte pentru a-și schimba atitudinea față de păcat. Înainte de pedeapsă Israel adora păcatul. După pedeapsă cei rămași în viață se vaită pentru păcatele lor. Pedeapsa are un rol indispensabil, un rol cheie în curățirea și zdrobirea lui Israel.

Dumnezeu va aduce peste ei popoarele cele mai rele ca să pună pe casele lor. Ei au pângărit Casa Domnului și au lăsat idoli străini să pângărească al Său Locaș. Domnul va aduce pe străini în propriilor lor case, pe care le vor devasta și le vor pângări. Poate în acel moment cei din popor vor înțelege de ce Dumnezeu era așa de supărat pe idolatria din Casa Domnului. Poporul nu înțelegea de ce Dumnezeu ar putea fi așa de mânios pe ei? Căci ei se închinau Domnului la Templu. Da, se

închinau și idolilor, dar se închinau și Domnului. De ce l-ar deranja pe Domnul că ei s-ar închina și altor dumnezei? Pur și simplu ei considerau că de vreme ce aduceau în mod constant jertfe Domnului, acesta ar trebui să fie foarte mulțumit de Israel. Restul nu conta. Dumnezeu trece poporul prin contexte precise de pedeapsă tocmai pentru a-i ajuta să înțeleagă ce simte cu adevărat Dumnezeu. În cele din urmă nu e ușor să pricepi inima lui Dumnezeu. Dumnezeu însă creează contexte prin care să trăim anumite simțiri prin care să putem empatiza în parte cu inima Domnului. Și cum am putea relaționa cu Domnul dacă am fi străini de simțămintele inimii Sale? Și cum am putea asculta de poruncile Lui dacă nu pricepem inima Sa? Desigur Dumnezeu a dăruit astfel de contexte poporului înainte de pedeapsa finală. Dar și pedeapsa finală are rolul de a le deschide mintea. Prin pedeapsă ei vor cunoaște că Yahwe este Domnul. Pentru unii această cunoaștere va fi spre pierzare, dar pentru cei care vor rămâne în viață această cunoaștere îi va putea conduce la mântuire. Și Dumnezeu va aduce peste ei popoarele cele mai rele și cele mai crude. Ne aducem aminte de discuțiile de la finalul cărții Ieremia, despre Babilon ca unealtă a mâniei divine. Concluzia din Ieremia era că Dumnezeu a dat această slujbă Babilonului pentru că era cel mai rău dintre popoare, și nicidecum pentru că era un popor mai bun. Este o slujbă de ocară dată poporului pe care Dumnezeu vroia să-l pedepsească apoi. Versetul 24 din acest capitol confirmă concluzia de la finalul cărții Ieremia.